

Fekete György

Soproni imádság

Búcsúzunk Tőled, ki csendjeidben voltál feltűnő,
álmaiddal drámák egére szállni képes,
így lettél nagy idők fontos fordulójánál
mértéke tettnek, szónak, eszmének, tehetségnek.
Búcsúzik Tőled a Te Akadémiád,
művészetünk bölcsőjét ringató testvérközösség,
Tőled, ki voltál erőt sugárzó kínzó gyengeségben,
leverve győztes, bűnbánó büszkeségünk,
seregben cézár, szerepben esendő mindennapi.
Feltűnni voltál képes kották erdejében,
levélben lázas viták végére békés pontot tevő,
vihar a lassúságban, tüzekben vétlen áldozat,
s most körünkől kilépő, útra induló bölcs utas.
Reménykedem, Isten letörli megkínzott arcodat,
bűneid feloldja, megsimogat, megfejtí titkaid,
Rád osztja csendes éji álmát az utolsó karácsony
és így szól: Megjöttél, Sándor? – már vártalak.
Meg – mondod –, Uram, csak irgalmatlanul nehéz volt,
nagyon szerettetek, mégis kanyargós volt a hosszú út,
ám e megszürcült díszletvilág helyett
a régi ölelések, remélem, örökre felsejlenek majd...
meg, Uram – ismétled –, igazán csak Te tudhatod,
titokban mindig Hozzád vágyakoztam,
s most arra várok, ints, hogy kövesselek.
Lépj, fiam, mögém, indulj utánam, én megértelek.
Így az Isten – mi meg csak állunk mozdulatlan,
intünk utánad, hiszen hiányod még felfoghatatlan,
nem sírunk, hozzád ez méltatlanul kevés lehetne,
csak élünk gyanútlanul tovább veled
és várjuk türelmesen a következő találkozást,
ahol újra kitárul az Akadémia már mennyei kapuja,
és csillagok nyújtanak kezet azoknak,
akiknek földi létét bearanyoztad Te is
a dallam és a ritmus örökre zengő csodáival...

Sopron, 2013. december 21.

FEKETE GYÖRGY (1932) belsőépítész, a Magyar Művészeti Akadémia elnöke.